

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
 Y
 REDACCIÓ
 CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH
 núm. 27, pis 2.º
 BARCELONA.

PERIÒDICH SATÍRICH. HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA
 cada trimestre
 ESPANYA, 8 rals.
 CUBA Y PUERTO RICO, 16.
 ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

TORNIM LO CAMBI!

Vaig sortir de casa un dia d'aquests, preguntantme a mi mateix, que 'n faria de las dugas ó tres horas que 'm quedavan vagarosas. Entretant, y mentres ho pensava m'anava passejant per una pila de carrers, de primer ab las mans a la butxaca, y després crusadas al darrera que diuhen que fá pagés rich, guaytant aqui y allá y fent lo paper d'observador qu'ho mira tot y no s'adona de res.

Tot de un plegat una noya aixeridona y lleugera com una dayna, passa pèl meu costat, deixantme ab un pam de boca oberta. Tots los pensaments que llavors tenia... ván esgarriarse com vol d'aucellas espantadas... Qué tal? que me 'n diuhen de aquesta comparansa? De pitjors se 'n escriuhen.

Quina caral quina noya! quina plantal quina gracial 'm deya jo, y ab tanta quina qualsevol m'hauria prés per un metje dels que medicavan als apestats de Calella. No hi ha més, vull seguir-la y rodi la bola.

Dit y fet; vaig seguir a la aixalabrada modisteta que davant meu anava remenant qu'era un gust y ensenyant la més ben feta pantorrilla que haja tingut cap dona.

Y aixó? diran vostés, com es que li veyia la pantorrilla, com es...? Fassimne 'l favor carissims y estimats lectors de no interrompre'm y tot anirà bé. Ja saben que aqui a Barcelona hi ha una classe especial de jovenetas (cusidoras, modistas, sabateras, floristas etc.) que acostuman alsarse un ó dos pamets las faldillas sempre que la necessitat, la precisió ó en fin ocupacions sévas las obligan a sortir de casa. Y bé, qué? objectaran vostés, no es pas cap mal, perque 's compren que 'l fanch, la pols, y las aceras regadas, molts cops hi obliguin y... Pero per Dèu y Nostre Senyor, jo no 'ls hi dich pas que siga res dolent; al contrari, una pantorrilla ben feta alegre sempre la vista, y qui la poseheix fá molt bé d'ensenyarla.

Com anava dihent, la noya en quèstió seguia robantme 'l cor... y l'alé; la dolenta tenia tant bona cama, que jo havia d'allargar un bon xich las mévas, per no pérdrela de vista. A la fi, me l'hi planto al costat fent una petita correguda, y l' dich casi esbufegant:

—Manoy...! renoy...! quin salero! jahont vá tant cremada... eta?

Jo, com es natural, no sabia 'l seu nom, y al objecte de saberlo vaig valdre'm de la tant sabuda costum de pronunciar l' eta ab que terminan tots los noms de las nenas. Per cert que la treta 'm vá sortir bé, ja que ella mirantme de fit a fit y sens deixar de caminar, vá dirme ab una véu armónica y simpática:

—Ay! ay! de qué 'm coneix? Cinteta es lo meu nom, no ho nego, pro digui quí es vosté?

—Un home.

—Vol dir...? qué 's graciós! y que més?

—Que l'estima molt y es capás de tirarse al mar per vosté qu' es l' angel hermós dels meus somnis, la méva aspiració, la méva ditxa, la méva gloria, la....

—Aturis home, aturis y reposi. No 'n gasta poca d'enrahonamenta.

—Ay Cinteta! qui pogués se 'l seu estimat...

—Gran cosal 'm vol creure? Donchs no 's cansi en seguirme que perdrá 'l temps.

—Perdre 'l temps...? al contrari aquesta es l' hora més felissa de la méva vida.

—Bé, tot lo que vulgui, pero fassim l' obsequi de no arrambarse tant. En bona fé, no es poch espavilat lo senyor patillas...

—Que potser no li agradan?

—Ja pot contar! moltíssim.

—Están a la seva disposició.

—Ah! ah! no 'm fassi riurer... Están molt ben empleyadas.

Y al acabar aquestas darreras paraulas, ja 'm miraba somrient, com dientme «apa tanoca, declara't.» Las miradas de las bonas mossas son molt significativas, la d'aquesta la vaig comprendre tot seguit, y aixis es qu' embolicantme en la capa, y posantme més a la vora d'ella, vaig esclamar:

—Quin fret! no sent?

—Si que 'n fá te molta rahó.

—Y vegi, tinch una set que 'm abraza, no 'n té vosté?

—Aixis, aixis...

—Aqui al costat hi ha una xocolateria, ¿entremhi?

—Y ara ¡que dirian! No comprén vosté mateix que una noya y un jove sols...

—Bah! bah! qui 'us té de veure? Y després que no ho farém ab cap mala intenció...

—No, lo qu' es mala intenció, per la méva part...

—Ni per la méva tampoch... apa, a dintre!

Varem entrar y jo 'm vaig asseure al seu costat... si senyors, al seu costat, ¿que hi ha que dir?

—Mosso!—Qué falta?—Dos xocalatas.—Dos... crida 'l sócio ab aquella véu estafeta y enronquida.

Aquí las camas ja van comensa a jugar per sota la taula y 'ls asseguro que no 'm sabia cap mica de gréu, sobretot quan ella 'm miraba ab uns ulls vius y provocadors y jo veyia alsarse ab pausat mohiment aquell mocador creuhat sobre un pit que prometia molt.

Los xocalatas varen arribar y 'ls vam pendre en dos minuts. No sé com al acabar, un dels meus brassos estrenyia amorosament un cosset més rebufó... No s'espantin, estabam casi sols... vull dir que no donabam escándol. En un racó hi havia mitx amagats per la sombra, uns altres dos tortolitos, que massa ocupats ells mateixos, no 's fixaban en los demés, y en la taula del devant hi seya, un senyó que feya aná 'l cap tot mirantnos.

—Ah! criaturas... devia volguer dir, que hi pogués tornar al vostre temps!

Y 'l pobre vell cop de moure 'l cap y somriure llastimosament.

Després d' algunas posturas fetas carinyosament, la méva má vá rellicsar, y... ¡pobre de mi! no vaig sabé detindrerla.

—Ay, que fá no 'm pessigui, esclamá la Cinteta, retirantse un poch y girantme l' esquena tota enfadada, pro ab véu bastant comoguda.

Jo me 'n vaig ressentir y dientli:

—Anémsen, vaig treurem una moneda de la butxaca de l' ermilla, esclamant dirigintme al mosso:

—¡Tornim lo cambi!

—Lo cambi! si es un botó 'l que 'm dona, quin cam-

bi vol que li torni, sant cristiá! digué 'l mosso esclafint la rialla.

Ab la pressa de anarme'n, havia donat per compte d' una pesseta, un botó que feya temps guardaba dintre de la butxaca.

La Cinteta reya com una boja de la méva equivocació, mirantme ab la qua del ull, per veurer si jo seguia enfadat. Ja m'estimaba! aquell tornim lo cambi! me vá tornar la seva estimació, y varem sortir de la xocolateria més alegres y enamorats del que hi haviam entrat. Fá dos mesos que 'ns volém, y las cosas van vien-to en popa. Ara no fassin mals pensaments.

Per supuesto que no vaig deixar de cambiar lo botó per una pesseta y donantla al mosso vaig dirli:—Are no vull que me 'l torni. Quédisela tota.

AIXERIT

UNA DECORACIÓ Y UN QUADRO.

La decoració que representa 'l país de Jauja, estrenada últimament en la comedia de mágica *La Almoneda del diablo* 'm dona motiu per parlarlos de un artista dels que més honran a Barcelona.

No es que la decoració siga de les més notables que ha produhit la fantasia de 'n Francisquet Soler y Rovirosa: es sencilla perque figura al final del acte segon, de un' obra que té quatre actes, y que per forza té de anar creixent al objecte de entusiasmar al públich. Pero aixis y tot ¡quans que pintan pèl teatro y que gosan de certa anomenada, no s'enorgullirian ab haverla concebuda y realisada!

¡Lo país de Jauja! L' artista ha combinat en forma de arquitectura y de adornos la manduca més halagadora. L' arquitectura que predomina, la forman ramilletes monstruosos, que no sembla sino que digan «menjume». Dalt del sostre hi ha rastelleras de perdius, conills, gall d'indis, capons, etc., etc., combinats ab una hermosa veritat que fan venir gana al que no 'n té; las graderias de una escalinata son de caixas de turrons, y a un costat, dintre una monumental estufa, hi giravoltan tres asts que tenen ensartats un bon número de caps de virám rostintse. ¡Y que bé que hi vá en mitj de tot aixó la dansa báquica dels vins més notables, combinats ab las collas de cochis, armats dels instruments de cuyna que maniobran entre las parejas!

En Francisquet Soler es lo rey de la pintura escenográfica. Donéuli las taulas de un teatro, unas quantas ollas de color, unas quantas escobretas y un tros de tela y 'us fará tot lo que l' hi demaneu, palaus y cabanyas, salas y salons, jardins y boscos, montanyas y planuras, las creacions més fantásticas y sorprendents y las copias més acabadas de la naturalesa: ell ho domina tot, y en tot lo que fá es admirable. De vegadas veuréu una decoració de carrer: cada casa vos semblará una pessa, cada terme un teló ó un bastidor; no 'us daréu compte de tant hermosa perspectiva, de tant ben presentada combinació, quan sentireu un pito, y en un moment totas aquestas maravellas se 'n anirán en l' ayre de un plegat. Alló que 'us semblava un complicat

conjunt de combinacions diverses, no era mes que un teló, un trist teló, res més.... De primer aplaudiau lo talent del artista; després, al veure desapareixe la decoració, no sabéu lo que us passa.

En Soler es lo geni y l'ingeni; té la imaginació del artista y la trassa del mecànich. Quan ell pinta un'obra, l' autor del libre desapareix y ell sol domina....

Quin altre en Joseph Lluis Pellicer! Té un llapis que se semblaria per l' exactitut a la fotografia, si la fotografia pogués donar vida als objectes que reproduheix. En Pellicer es exacte y plè de vida.

Tothom lo coneix. Tothom ha vist los seus cròquis publicats en la Hustració espanyola-americana, reproduhint la guerra carlista, la guerra de Orient y l' exposició de Paris, ab una facundia inagotable y ab una veritat digna de passar a l' historia, com un complement de lo que sobre aquests fets s' escriu.

Pero en Pellicer a més de un dibuixant de merit, es un pintor molt notable. La seva Ronda, anys endarrera va cridar l' atenció pública, pel vigor del colorit y la solidés de la composició. Avuy, després de uns quans mesos de treball, ha donat la última pinsellada a un quadro titolat «La marxa dels quintos.» La escena passa en un poble de Aragó a l' estació del carril: es l' hora de pondre's lo sol. Lo cel es trist y de color de plom, los arbres sense fullas, lo verdor de un camp de blat es l' únich toch alegre de aquella naturalesa de hivern. A l' esquerra s' alza un castell sobre un turó pelat. Omplan l' escena los minyons que se'n van, los uns tristos donant l' última mirada al poble, los altres pensant ab la xicota, algun abraçat ab la seva mare adolorida. Hi ha qui enganya la tristesa tocant la guitarra; fins hi ha qui marxa indiferent. Los tipos son variats y castissos: qui despedeix a un amich, qui mira un espectacle que cada any se renova. Allá hi veurén los trages dels aragoneses en tota la seva pintoresca varietat. Dalt de una plataforma hi ha las tres autoritats del poble, un capitá del exercit, l' arcalde, y l' rector. Aquest últim fuma un cigarillo. L' impressió del quadro es de tristesa. Fa tant mal lo dolor dels uns, com l' indiferencia dels altres. Quantas llágrimas amagadas! Quant dol de familia! Quantas penas!

En Pellicer no solzament ha donat probas de manejar lo color com pochs artistes, sino que ha fet lo que no acostumava; ha acabat lo quadro: cada figura es un estudi y las figuras son molts: lo conjunt perxó no s' perjudica.

Lo quadro vá a l' exposició de Paris. No dubtin pas que cridarà l' atenció, y que allí, com aquí, l' seu autor será considerat com un dels pochs artistes que avuy per avuy fan alguna cosa mes que pintar. Lo senyor Pellicer pensa y pinta.

LA MÚSICA EN LOS TEATROS.

¡Roda il mondo é torna al Borno! Lo que era così contento del laboro de la mia cucciniera é que credeva non tenere que incaricarmi may piu de fare io la rivista critica, ecco que les circostances m' obliganno a pigliare la piuma di nuovo é mortificare i lettori de la Esquella de la Torratxa un' altra volta. La povera Maria é così costipata que fa otto jorni il passo li va come una canale, é non si vedi di cap occhio. Il maledetto arceo qu' ha preso il giorno de la ciulatta del Faust, ne tiene la colpa; così sempre paganno justu per peccatori.

Ma i miei lettori la comprenderanno que non lo faccio aposta é disimuleranno il mio linguaggio. Vale di piu leggere una rivista escrita così que non leggere nessuna.

Tira peccetol non estaria poco contento il margnese dei gli occhi di pogli si la Esquella de la Torratxa non dicesse niente de tutto quello que s' ha fatto questa settimana, encora porque non c' é avuto niente di nuovo. Tutto ha estado roba vecchia, solo gli artisti hanno estado molti nuovi.

Il Fra-Diavolo ha siguto ripreso per quella picinina Virginia é per la Macaferri, Simoneti (non é quello de i campi Elissei, no) é Marchisio. Son sicuro que la signora Rubini quando saprà il furore qu' a fatto questa cara gatteta pigliera un tabardiglio que la tirará al altro harrio. Quina enrabiatta! Io me'n allegro. Di bona gana io auria pagatto la entrata a ella, a la Fafole, al Naboléan, é hasta al papagallo que li va regalare quel signore que sempre fa l' uglietto, porque haguesseno asistito a la ovacione que va tenere la Ferni doppo l' aria. En veritat, per ciò que se lo meritaba é il triumpho fu grosso daveri porque il teatro era quasi pieno di gomo á gomo.

La poverina Pamela s' ispatarró tan extraordinariamente, que non cantò micca bene. ¡Poveréta! quei diavoli di Liceisti sono tanti tremendi, que sempre fanno tremar a la donne infelice.

¡E Lorenzo? Vaya un Renzo! Vi asicuro que non arrivaba a molti á quella metà que c' é nella Tapineria. ¡Infelice! Sempre piangendo con quella cara di lassimal!

In soma, si non avesse estado per la Sig. Ferni vi asicuro que tutto avrebe andato a ca 'n Pistrassini. ¡Sempre lo esteso!

La seconda reprise ha estata la de la ópera Ruy-Blas, cantata per la Macaferri, la Mestres, Carlitos, Moriari é quel basso sabatassas que non so come si chiama.

La Signa. Macaferri ne ha fatto una faena que benedetti siami di Dio. In alcuni pezzi, per tre érano curta, é per quatro lungue. Ancora que ha bassato il bolero y il duo dil último atto, ha trovato fra il publico molti amici, anche troppo.

La Sra. Mestres si que ha fatto una vecchia ben trempatta. Anche il Carlitos s' espiégatto com un huomo, nella parte di Ruy-Blas; ma pero, qui ha siguto il padrone di tutti ha estado quel baritono que la sa tanto lunga. Ha fatto un D. Salustio que vi asicuro non se ne vedono molti. Quina maniera di fare il cagarriero! Nel aria y nei dui degli atti primi y terso ha piacciuto d' aglio più. Fine le donne l' hanno aplauditto. Ancora que credo que ciò ha estado piu tosto porque é un bel huomo. Vi asicuro que si non ci fosse quel bel pezzo di D. Guritano, farei diventare pazze molte donne; ma quel basso malgrado haberse imblanquinato la facia, é così bello que li fa la polse. Non ne fa patire poche de regazzel! Credo que si resta molti tempi cui, drovra comprare cimiliere per lui solo.

La Bianchi-Montaldo come sempre. Descuidata é barruera come non c' é ne nessun altra. Il suo pocco cuidato ha fatto que nel quinteto il publico piantaseno una ciulata numero uno. Ancora que ella non ne ha fatto caballo é son sicuro que habrà detto per il suo sacco «qui li piqui que s' ho rasqui».

Eco tutte le novita de la settimana; per la ventura si preparanno molti così. Nel Liceo l' Ebra e la Mignon é per Pascua grande cose bassi la direccione del brrrrravisimo maestro Goula, que si asicura enamoranno davero a tutti. Non so: vedremo. Si sarano rose fioriranno.

PEPINO.

UNA SESSIÓ.

Ab magestad, sense ulleras assentat sobre un silló presideix ab sa mangala un alcalde als regidors.

Lo alcalde fa mala cara, los edils la fan pitjor. Es a la tarde, está nubló y al saló son vuit ó nou.

Lo alcalde pren la campana dona ab ella un repicó y diu ab veu clara y grave «queda oberta la sessió».

Después de una breu lectura del acia de la anterior que se aproba, lo silenci impera allí magestós.

Al cap de una bona estona fa un badall un regidor y l' president diu, ¿se aproba? y aproba, respon de cop.

Altre silenci; que dona temps a un senyor curt y gros de estirarse ab molta flemma los baixos dels pantalons.

De sople un altre que sempre ha dormit com un liró, que té un pel com unas serdas de tan que l' pobre l' té fori diu: ¿y de lums que sens conta?

—Que s' ha de contar? molt poch, segueix lo eclipse, visible en Barcelona tant sols, y aquells que han de dar monisos diu que per ara están bons.

—Donchs, proposo, diu un altre ab catalá, que l' morós que no entregui quartos prompte se l' multi sens dilació com vaitg fer jo ab la criada un cop que cantava fort están jo a casa. —Se aproba?

diu lo president, — sí — no — responen; y en tan la lluna traspasant lo finestró il·luminá ab sa llum clara tot de un plegat lo saló.

Se aixecan to's a la una al veurer tanta claror y l' president per calmarlos crida fort: ordre senyors, aixó es la lluna, anemsen al llit, ja hi há prou sessió

Se apaga de un cop la lluna; reina per tot lo fosc cubrint ab sa sombra densa las angunias y afliccions que passaba per sa culpa tan trista corporació.

FALÓ.

PENSAMENTS ARITMÉTICHS.

L' home més simple ó ximple es lo qui sentse esclau de la moda, vá més compost.

¿Quina es la regla mediant la qual se fan la gran majoria de matrimonis? La regla de interés.

Quan un nuvi es rich, los pares de la xicota avants de casarla proposan sempre que s' fassa la regla de aligació.

Casada la dona, aixis que surt del primer part, queda resolta pel matrimoni la regla de tres.

Després van aumentantse ls factors y la operació vá convertintse en una regla de companyia.

L' operació fundamental del matrimoni es la de multiplicar.

De certs capritxos de las donas surten los que-brats.

La regla de proporció es la que segueixen las donas al casarse. Las que no s' casan es simplement porque no han tingut proporció.

Pera convence a algunas donas no sempre bastan las rahons.

Lo dot de una novia las més de las vegadas es una cantitat imaginaria.

¿Quina es la operació aritmética que procura resoludre sempre la dona celosa? Despejar l' incógnita.

En los temps d' are una minyona sense dot es ni més ni menos que un cero a l' esquerra.

ESQUELLOTS.

De un periódich italiá. —¿Has vist los diaris? Plujas, huracans y temporals per tot arréu, a Fransa, a Nápoli, a Austria...

—Es molt natural aixó que passa.

—Com s' enten?

—Si senyor. ¿No t' recordas de lo que l' Papa vá dir al rebre als periodistas católichs? «Apesar de que s' vulga demostrar lo contrari, hi ha una verdadera necessitat de que retorni l' temporal.» Y la naturalesa, ja se sab: tractantse del Papa, cor que vols, cor que desitjas.

Un rellotjer austriach acaba de inventar una máquina que tira 506 tiros cada minut.

Per poch que aquesta máquina funcioni, l' rellotjer se quedarà sense feyna.

Com que ab menos de un any acaba ab l' humanitat, després que busqui qui l' hi comprí rellotjes.

Jo m' creya que paraula de bisbe era paraula de rey.

Lo bisbe vá dir que no podia ferse en los teatros la Passió y mort de N. S. Jesucrist y la Passió y mort de N. S. Jesucrist se fá en tots los teatros, mediant lo consentiment de l' autoritat.

Jo en lo puesto del senyor bisbe ls faria la competencia posantla de franch a todas las iglesias.

Lo Brusi no vol anunciarla.

En cambi llegeixin la secció d' espectacles y hi trobaran anuncis de Mabelle, de la societat La Orgia y altres titols que deurán ser molt més religiosos, quan lo Brusi ls porta.

Un detall: l' obra Passió y mort de N. S. Jesucrist, es l' obra de un frare de últims del sigle passat, es a dir del temps de la virtut ignocent dels caputxins y dels mercenaris.

A la quinta, al veure ls escrupuls del bisbe, fins hém progressat en religiositat, y avuy som més mansós que a l' any 1790.

¿Té unas cosas l' Ajuntament de Barcelona? Are acaba de nombrar un majordom ab 3.500 pesetas.

Adverteixin que no ha nombrat majordoma porque encare no l' hi han fet la corona.

No n' hi ha prou ab la Passió.

Are fins pensan posar la missa de Verdi en un dels teatros de Barcelona.

¿Com hi ha mon, aixó ja es massa!...

¿Qué dirá l' clero?

Una cosa principalmente me molesta.

Y es lo pensar qu' en aquesta missa fins son capassos de anarhi ls ateos y ls espiritistas.

A Calella alguns capellans feyan corre entre ls atacats de la febra que la quina y la quinina que ls metjes receplayan cremavan las entranyas dels malalts. Molts familias esparveradas rompian las receitas dels facultatius.

En cambi hi havia un gran consum de aygua de Lourdes.
Molts van morir-se.

Que s'entén per matar dos aucells ab un tret?
Vendre aygua de Lourdes, un aucell.
Acompanyar un cadàver al cementiri y cantarli 'ls funerals, un' altre aucell.
Ahl si jo fòs autoritat!...

D'allò que dèyam de las gorras dels municipals, ja no hi ha res.

L'Ajuntament després de pensarho molt y molt està pèls barrets de cresta, y ja ningú l'hi trèu aquesta caboria.

S'ha fet la subasta, y de aquí a un quan temps, tornarem a veure municipals ab forma de barrina ó de martell de sabatè.

La broma costarà uns quants cents duros... y viva la bromal!

En una llibreria del carrer de Amargós van detenir a una devota, que portava la seva devoció fins al punt de robar un devocionari.

La van dur a ca la ciutat.
¡Pobre màrtir de una devoció exagerada!

Se tracta de la creació de *casas cunas*.
Un fuster deya:

—¡Casas en forma de bressols! No n'hi vistas may.

A Reus tracta de fundarse un nou convent de Carmelitas.

A Reus mateix hi ha un convent de la Concepció, del qual tot sovint s'escapan las monjas com los aucells de la gabià.

L'altre convent déu montarse per veure una cosa.
Per veure de ahont ne fujen més.

Alguns agents del govern recorren las casas per enterarse del lloguer que pagan los inquilinos.

—¡Quan paga vostè? l'hi preguntavan a un vehí mèu.

—No res...

—¡Es propietari?

—No senyor: no tinch un quarto, y per xó mateix l'amo 's queda sense cobrar.

Dintre de pochos dias sortirà de la llibreria de 'n Lopez un llibre que de segur t'è de agradarlos.

Seràn las *Cansons Ilustradas*, originals lletra y dibuixos de Apeles Mestres. Se tracta de un llibre ahont hi resplandeix tota la intenció y 'l garbo del escriptor y del artista. S'imprimeix en paper superior, s'enquaderna ab una rica cuberta al cromo y contè un número inmens de grabats. Algunas de las cansons están posadas en música pèl mestre director del coro de Eulerpe, D. Joseph Rodoreda. La música es autografiada pèl mateix autor.

Quan vinga l'hora de comprar 'l llibre, ja 'ls avisaré.

CANTARS.

Si fos possible nineta
penetrar dins de ton cor,
de segur fora més negre
que Barcelona a las nou.

V. P.

En la cuyna vaig trobarte
plorant com la Magdalena;
creya que per mí ploravas
y es que havias pelat sebàs.

E. X.

Avuy no vindré, nineta,
¿ho sents nena? No vindré.
Si vols lo motiu saberne,
pregunta' u al mèu jaquè.

V. P.

QUÈNTOS.

Un tipo molt carregós que rebia a un amich a casa seva, l'hi deya:

—Vostè prou ve aquí a casa, y n'estich molt satisfet. L'úlich que sento es no poder correspondreli, perquè encare no m'ha ofert la seva.

—Es difícil que l'hi ofereixi, responia l'interpelat ab molta franquesa.

—Perquè?

—Perquè quan vostè 'm carrega venint aquí, tinch lo recurs de anarme'n, y si vostè venia a casa mèva, jo no 'l podia treure.

L'escena pasa en un quartel.
Un general fá allò que fan molts generals, se familiarisa ab las tropas per ferse bèn popular.

—Estèu bèn contents del ranxo; minyons? pregunta al primer soldat que t'è a la vora.

Lo SOLDAT:—Sí, mon general.

Lo GENERAL:—Y qué tal se fá la repartició? ¿No suceheix moltes vegadas que l'un l'hi fan la racció molt grossa y al altre molt petita?

Lo SOLDAT:—No, mon general: las raccions que fan son petites sempre.

Una marquesa renya a una minyona perquè després de haverla deixada sortir a passeig, ha tardat molt a tornar a casa seva.

—Aixó no pot anar, Rosa, l'hi diu, aixó no pot anar de cap manera.

La minyona tot ruborizantse, respon:

—La senyora marquesa ray, pot renyar ab molta comoditat: ella véu al senyó marquès tots los dias, y jo no puch veure al mèu xicot sino una vegada cada festa.

Una anecdota musical.
Son los personatjes dos compositors, Mozart y Spontini.

Spontini fins per anar per casa portava una creu que l'hi havia donat l'Emperador.

Mozart un dia se 'n burlava.

Spontini vá sentirlo y l'hi digué:

—Si en lloch de ser Spontini, fos Mozart, no la duria, perquè podria passarme 'n molt bè.

Una senyora renya a la seva criada, pèl motiu que vaig a dirlos.

—Aquesta bugada ha sortit molt confosa, diu la mestressa.

—No 'n tinch la culpa jo, la t'è la cendra fá la criada.

—Donchs un' altra vegada porta unas cendras millors, entens?

—Está bèn: aniré a Fransa y que 'm deixin las cendras de Napoleon.

Se dirigia a Nova Orleans un vapor que havia sortit de Genova portant a bordo junt ab l'empresari una companyia italiana completria.

Los cantants d'aquesta companyia no 's coneixian los uns als altres.

Després de unas quantas horas de viatge, quan cada passatjer ja s'ha instalat al seu respectiu camarot com si fòs a casa seva, quan per passar lo temps, sol cantar-se una cansó, se sent una magnifica veu de tenor cantar lo *Salve dimora* del Faust.

Com que aixó de cantar es contagiós, un altre tenor respon tot desseguida y un tercer uneix la seva veu als dos primers.

¡Admiració de cada un dels tres tenors!

—¡Hola! fan tots ells; lo tuno del empresari m'ha enganyat dihent que seria l'úlich tenor de la companyia, y a la quèntia som tres. Es precis demanarli explicacions.

Y com que tots tres concebeixen a un mateix temps l'idea, surten tots tres a la vegada, y tots tres interpelean al empresari.

Resposta del empresari:

—Senyors, no olvidin que aném a Nova Orleans; que a Nova Orleans hi ha la febra groga; que al posarhi 'ls péus a terra, del tres tenors ne morirà un; que al cap de quinze dias tot lo més, morirà l'altre; y are vull jo que de tots tres un no més me resisteixi tota la temporada: cada hù está obligat a mirar per ell.

Un pagés arriba a casa de un advocat de nota que l'hi porta un plet.

—Es precis, l'hi diu, que m'acompanyi a l'audiencia tot desseguida: hi ha l'advocat de la part contraria y sembla que 'ns arreglarém.

—¿De seguida?...

—Sí, aném, no perdém l'ocasió. Abaix nos espera un carruatje per anarhi més depressa.

—Vaja anemhi, diu l'advocat prenent lo sombrero y mudantse la levita.

Arriban baix y 's creya trobarhi un cotxe. No hi havia més que 'l carro ab que 'l pagés havia dut las verduras a la Boqueria.

Un amich mèu que t'è sogra, dona, cunyats y cunyadas un dia després de acalorarse surt al carrer a pendre l'ayre.

Als pochos passos se l'hi posa al davant un pobre esguerrat, dihen ab veu llastimosa:

—Una caritat, senyor, per mor de Dèu.

L'amich mèu se fica la mà a la butxaca de l'hermilla, mentres lo pobre, per inspirarli més llástima continua exclamant:

—Fa tres dias que no menjo, ningú 'm cuida, no tinch familia...

Y l'amich mèu tornantse a ficá 'ls dos quartos a la butxaca, l'hi respon:

—No tengu familia! Anèu en nom de Dèu, que vos sou més felis que jo.

TRENCA-CAPS.
XARADAS.

I.

Conech un subjecte
que porta total
que menja torradas
y no l'hi fan mal.
Tot aixó qu'hi dié
no seria res,
sino que hi dos prima
tres sempre, al revés.

CÓMICH D'HERTA.

II.

Fa molt poch que a Barcelona
un tot, al carrer del prima
va pendre a la pobra Quima
un ferro plé de segona.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Gana tinch sens ser persona,
no soch tortell y tinch pasta;
rumia, donchs, una estona
que per poch que 'u fassis basta.

S. S. CAMPANER.

SINONIMIA.

Ab en tot varem anar
a una vila de la tot,
y 'l tot digué: tot bastant
de pujar tot, y no 'm moch.

CHINCHOLA FURADAT.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1	2	3	4	5	6	Una ciutat.
3	4	2	5	6		Un poble de Catalunya.
1	2	5	6			Lo que portan molts animals.
6	3	4				Un parent de vostés.
3	4					Una cosa que fá caure.

AGUSTINETA SISDITS.

TRENCA-CLOSCAS.

Almeria, Lugo, Tarragona, Reus, Alcoy, Granada, Manresa.

Ab las primeras lletres de aquests noms formar lo nom d'un poble de Catalunya.

TRENCALOS.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

.
.
.
.
.

Sustituir los pichs ab números que multiplicats diagonal, horizontal y verticalment l'un ab l'altre, los de cada raila donguin un producto de 240.

XI O.

GEROGLIFICH.

A L I
K I I
On. R. Hadas
N O Y
Por T I T A N
K D I

DOS AFRICANS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.—Llomillo.
- IDEM 2.—Morena.
- ENDEVINALLA.—Lletra.
- MUDANSA.—Maria, masia, mania.
- LOGOGRIFO NUMERICH.—Florentina.
Leonor.
Anita.
Rita.
Flora.
- TRENCA-CLOSCAS.—Celestino.
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—5, 1, 3, 2, 9
9, 3, 5, 1, 2
1, 9, 2, 3, 5
2, 5, 1, 9, 3
3, 2, 9, 5, 1
- GEROGLIFICH.—Preguntant se va a Roma.

LA QUARESMA.

La quaresma segons la quitxalla.

La quaresma segons la Santa Mare Iglesia.

La quaresma del rich.

La quaresma del pobre.

La del qu' observa quaresma tot l' any.

Pèls escolans.

Pèl peix.

Per la carn.